

Cuộc Trỗi dậy (1934-1935) của Mao Trạch Đông là một chuyến du ngoạn thực địa góp phần vào công việc, một bài thơ ca ngợi công sức anh hùng, mà cũng là một kết quả của công việc tuyên truyền, đã làm cho công sức của Trung Quốc nổi tiếng. Bởi vì năm sau, bà Sun Shuyun đã tìm thấy di vật của cuộc hành trình vĩ đại đó để biết rõ thực tế của vấn đề. Bà gặp lại những người lính đã tham gia chiến đấu đi hùng tráng kia để viết lại những thực tế thực sự của tâm trạng sau những gì được coi như là anh hùng, là dũng cảm, là kiên trì. Sau đây là một trích dẫn nói lên nỗi khổ của người phụ nữ trong cuộc vận hành đầy màu sắc hoành tráng của công sức của Trung Quốc.

Một buổi sáng rực rỡ tháng Năm, Wang Quanyuan thức giấc, tâm trí tràn đầy hạnh phúc. Nàng đã trải qua một đêm hiếm có với người sĩ quan, chàng trai của nàng. Nhìn ra bên ngoài căn nhà gỗ, nơi đóng quân tạm thời ở tỉnh Xuyên, nàng thấy một cái hồ nước trong xanh, bao quanh là cánh đồng lúa mới, nằm trên bời của hồ là một dãy núi cao đầy tuyết, trông như bức đồ họa. Nơi nàng không có tuyết bao giờ. Lúc bấy giờ là vào năm 1935, năm thứ hai của cuộc Trỗi dậy. Khi chiến đấu, Wang không tiên đoán được những khó khăn trước mắt. Giá mà nàng thấy trước thì nàng sẽ phải phân vân giữa một bên là khăn khít với chàng trai của cô có con và bên kia là nỗi sợ mang thai, một mối lo ngại nặng nề nhất đối với những người phụ nữ trong chuyến đi vĩ đại xuyên suốt và ngang dọc đất nước Trung Hoa. Nàng thu hút sự chú ý, mọi người nhìn sau khi hành kinh, "Tôi cảm thấy như tháo dỡ các chi tiết của tôi. Tôi leo lên cây dâu tằm ăn và hái một nắm lá. Đứng trên cây, tôi muốn la to cho làng nước biết: "Tôi không có thai! Tôi không có thai!" Bà nói "người phụ nữ sợ mang thai còn hơn sợ bệnh dịch hạch" [trong khi đang đi du ngoạn].

Như là thời kỳ đó, người mẹ một đời của bà Wang, năm nay 91 tuổi, vẫn còn mang dáng dấp của người thiếu niên đau khổ, lúc tôi tìm ra được bà trên hành trình đi tìm di vật của cuộc Trỗi dậy. Đây là một chuyến đi dài tám nghìn dặm của Đảng công nhân non trẻ cùng với lực lượng vũ trang, sau này trở thành huyện thoại của bên của nước Trung Hoa công nhân, một biểu tượng của tính nhân ái và lòng quả cảm.

Trong số 200.000 người tham gia cuộc Trỗi dậy, bắt đầu từ 1934, khi các đội Hồng quân phải rời bỏ căn cứ ở Hoa Nam - nơi mà Mao Trạch Đông cầm đầu một chính phủ ngày - đêm khi bị lực lượng quân dân của Tưởng Giới Thạch triệt tiêu, chỉ còn có khoảng một phần năm được sống sót. Trong số 40.000 người đi tới cùng và đến được miền Tây-Bắc hoang dã và lạnh lẽo - địa điểm tập trung của công nhân - hai năm sau đó, người ta nghĩ rằng hôm nay không đầy 500 người còn sống sót và giờ thì cũng đã tám chín mươi.

Lên đường đi tìm lối đi và vật nuôi xịn trên hành trình Táng chinh, tôi muốn làm cho ra những thành quả đáng sau các truyền thuyết, gặp gỡ những người còn sống sót và yêu cầu họ kể lại những chuyện đã qua. Sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc vào những năm sáu mươi, tôi được nuôi dạy với những câu chuyện oai hùng của chuyện đi vĩ đại đó, cũng như hàng triệu thanh niên nam nữ Trung Hoa khác. Chúng tôi được khuyến khích nên làm rõ những khó khăn và hãy "nghĩ đến những người của cuộc Táng chinh".

Trong vòng mười tháng, chúng tôi di chuyển bằng xe đò và xe lửa, xuyên qua những đứa đi mang đường trên Táng chinh - nay cũng như xưa chúng có nhiệm vụ thay đổi - tôi tìm được bốn mươi thành viên cũ của cuộc Táng chinh. Trao đổi câu chuyện với họ, tôi nhận thấy rằng nay những nỗi khổ đau, những gì họ đã vượt qua còn trầm trọng hơn những gì người ta đã kể, nhất là đối với phụ nữ. Một vài thành viên được kể lại không nhớ nhiều về những chuyện hoang đường của hành trình lịch sử kia, và càng không tham vào đâu so với thân phận của trẻ con trong cuộc Táng chinh, trẻ con bị bỏ lại, trẻ con được gộp rút giao cho người khác chăm nuôi sau khi chào đời trong khi đang di chuyển và những người trẻ tuổi được tuyển mộ rời khỏi bố mẹ rời đi giữa đường, nếu không theo kịp.

Chuyện đi đó gồm có nhiệm vụ cánh quân vũ trang khác nhau, đi theo những con đường khác nhau. Bà Wang là một trong số ba mươi người phụ nữ được chọn để tháp tùng tám mươi sáu nghìn người trong Đánh tác quân của Mao. Có sáu bà bằng mang theo đứa con khi bắt đầu hành và phải di chuyển bằng cáng. Bà Wang kể lại: "Hãy tưởng tượng bằng to bằng quá đứa con thì làm sao mà đánh nhau với kẻ thù được? Thôi thôi con thôi." Những bà như này không thể bị bỏ được vì đứa con là một phụ nữ, toàn là vợ của cấp lãnh đạo trong Đáng, kể cả bà He Zizhen, vợ của Mao. Số dĩ những người phụ nữ của chúng khác, như bà Wang và một vài người khác chỉ của bà, được đi cùng là để khi bị bắt trích là có ưu tiên dành cho các bà vợ của cấp lãnh đạo, trong khi quy luật của quân đội không chấp nhận mang phụ nữ theo.

Bà Wang nhìn thấy một người phụ nữ và đi với đứa con, cái đứa của bé lớn lên ra ngoài. Một bà khác thì gặp trở ngại khi sợ lòng vì bộ quân Táng rát đáu và quá và bom đạn bay như mưa. Những chuyện khi gặp cái thì gì đó thô bạo, đứa bé không chịu chào đời. Toàn bộ trung đoàn họ tập được là nhá chián đứa ác liệt trên hai tiếng đồng hồ và bị thiát một mái hai người. Tuy thế mà, sau cơn đau đớn khủng khiếp đó, những người đàn bà kia đâu có gì được những đứa con của mình. Vì quy định của Đánh tác quân có ghi rằng tiếng khóc trẻ con có thể nguy hiểm cho quân sĩ. Hai bé bằng, khi ra đời làm thiát một mái hai tháng sống của chián sĩ, đã bị bỏ lại trên cái giường rám trong căn nhà bị hoang, chúng kiênáng giây phút chào đời của nó.

Khi bà He Zizhen, vợ của Mao Trẻ cháng, sinh con hai đứa con năm 1935 cũng thế. Đây là lần đầu tiên, bà bị bắt buộc phải rời bỏ đứa con. Đáa con gái đứa con lòng của bà với Mao được đem cho

một bà nông dân khi bà và Mao phải tháo chạy, trốn khỏi một căn cứ du kích. Kêu gọi là "Mao con", đứa bé giêng hốt Mao nên mới có biệt danh như thế. Tháng bé lên hai thì Địch nhốt Lữ quân bắt đưa cuộc Trừng chinh. Không một ai được đem trẻ con theo, kể cả Mao.

Bà He Zizhen khóc hốt nước mắt khi phải để "Mao con" lại cho người em bà chăm nuôi, cô em mà chính là em cừu Mao. Mao không có lý một lý gì để đứa con trai cừu mình. Mao đâu có biệt được rằng sáu tháng sau đó em ông phải hy sinh vì chiến cuộc, mang theo xuồng tuy nhiên đi nơi nào trú cừu đứa bé, và Mao cũng không buồn cho bà về biệt chuyển đó. Bà He Zizhen không thể nghĩ là lại làm thêm điếu phi lý một lần nữa, chỉ có bốn tháng sau khi về bà đau đớn ngất xỉu khi phải xa lìa "Mao con".

Được hỏi muốn đặt con tên gì, bà He Zizhen lại đưa vì nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại con nữa. Bởi vì một mặt chỉ có áo, đứa bé được trao cho một bà cụ, người duy nhất không bỏ chạy khi hay tin Hồng quân kéo đến. Ban đầu, bà từ chối vì không có sữa nên không thể nuôi dưỡng đứa bé. Nhưng khi nhìn thấy một miếng và vài chén thức phẩm thì bà thay đổi ý kiến. Một năm sau, He Zizhen còn ân hận vì đã quyết định như thế: "Thậm chí tôi cũng không nhìn thấy đứa bé. Tôi không rõ là nó ra đi ở đâu nữa."

Tháng Sáu 1935, Địch nhốt Lữ quân bắt liên lạc được với một cánh quân khác, Địch tập Lữ quân, Tập Xuyên. Một nhóm phải cừu Địch nhốt Lữ quân, kể cả bà Wang Quanyuan, hốt sức ngạc nhiên khi nhìn thấy hàng nghìn phải cừu Địch tập Lữ quân, thậm chí có cả một trung đoàn quân nhân, và sau thu được quy định chuyển cừu bà Wang. Lý do chính là thu được phẩm. Tập Xuyên, gia đình nào cũng trồng cây thu được phẩm và phải đồng nhúng người đàn ông đưa người nhận thu được phẩm. Thậm chí khi trẻ con cũng nhúng vì khi trẻ khóc hoặc đau ốm thì cha mẹ cho trẻ hít thu được phẩm để vơi vơi. Đàn bà cũng hút, nhưng không nhúng vào miệng đàn ông, nên Địch tập Lữ quân chính còn cách nào khác hơn là tuyền một phải.

Những quy luật nghiêm ngặt ngăn cấm những người lính trà trộn vào các đơn vị quân nhân đã bỏ vào được những phải này, nhưng làm gì ngăn cấm được quân thù. Về sau, nhiều người thu được trung đoàn quân nhân này đã bị lạc lạc của bọn cướp hào ác bá Hồi giáo miền Tây-Bắc bắt giết và hãm hiếp. Lúc tôi tiếp xúc, bà Wu Qingxiang đã 82 tuổi rồi mà vẫn còn rùng mình khi nhắc lại năm 12 tuổi - đang làm diên viên văn công - bọn chúng làm nhục. Bà kể lại: "Sau khi hãm hiếp rồi, họ còn kháo nhau là bọn phải để chăm sóc con gái cừu chúng còn thế quá. Cô nào cũng còn trinh." Một cậu binh cừu trung đoàn và cũng là một nhân cừu bọn hãm hiếp, bà Feng Yuxiang, cũng gặp làng cừu bà Wu, cũng kể như thế. Cậu từng nghe họ run rẩy trốn trong một xó âm u nào đó, sau khi bọn làm nhục lại còn nghe được những điếu đó mà não lòng!

Bên Địch là quân, quân nhân có thể đem chúng con theo trong lúc đau, nếu không thì họ sẽ bỏ loài mẹ. Một vài người đàn ông có cả gia đình đi theo vì nếu họ đi thì họ sẽ bỏ quân cẩu. Tôi nghĩ thế. Trẻ em hiểu tuấn hơn để giao nhiệm vụ giao liên, đưa tin, hỏi lý và thối kèn. Bà Ma Haidiche, một trung đoàn trưởng quân nhân, nay đã vào tuổi chín mươi và sinh sống tại một thành phố Hồi giáo thuộc tỉnh Cam Túc, nằm về phía Tây-Bắc xa xôi của Trung Quốc, tâm sự: "Trông thấy đàn ông công tác con họ cũng như em bé nhỏ đau ra khỏi miệng cái sứt trên mình người ta thì ai mà nghĩ rằng đó là một đống quân bao giờ."

Bà còn nhớ một bà mẹ đi trước bà, tay dắt một đứa bé, tay kia một chiếc chiếu, đằng sau bà là một bé gái cõng em trên lưng. Một ngày sau, bà gặp lại bà mẹ đó nữa, nhưng không thấy mẹ y đứa bé đâu hết. Bà Ma trầm ngâm nói: "Có lẽ bà ta đã trao mẹ y đứa bé cho người nào rồi. Thế là mẹ y đứa bé gặp hen." Vì sau đó cánh quân sẽ tiến vào thung lũng nguyên miên vĩ của Tây Xuyên, chúng có thể ăn mà cũng không có làng mạc gì thì làm thế nào có người để rửa sạch những đứa bé bỏ lại để chúng. Có chút người thức thức phàm gì là phải để dành cho quân lính. Vậy mà, hiểu quân nhân trong đống về của bà Ma cũng bỏ chết vì đói ăn. Bà cho biết: "Nhưng lúc đói quá chúng không vâng nữa. Chết đi còn để họ là sống đi. Muốn chết đi cho rồi, chúng biết tại sao nữa." Ngày nay, bà còn cảm thấy khi gặp khi họ tiến lên lại cảm thấy một người phải nhìn con mình xuống đất mà vì không chịu nổi tiếng khóc của đứa bé đói ăn.

Cháu gái, He Jiesheng, con gái sinh của bà He Long, chỉ huy trưởng Địch là quân, gặp hiểu may mắn hơn. Bà cháu bỏ cháu theo vì không tìm được một gia đình nào chịu lãnh một đứa bé về ra đời có ba tuấn. Bỗng nhiên cháu khó khăn không ít. Bà mẹ của cháu nói rằng: "Con bé nhà tôi còn nặng hơn khi u sưng máy! Nếu là đàn ông, thì tôi vác sưng máy còn hơn. Ít ra, tôi còn có thể đánh nhau nếu gặp được." Bà He Long thì giúp chúng em bé, nhưng vì đói quá nên cháu cứ chui vào ngực bà để tìm vú mẹ. May mắn thay, bà He Long tìm thấy được hiểu vì người cá vì người Tây Tạng, sinh sống trên đường của Tây Xuyên không ăn cá. Thế là em bé sống sót. Đó là một con người ít tuổi nhất đã hoàn thành được hai năm Trưởng chinh. Nay, đã bảy mươi tuổi và sinh sống ở Bắc Kinh, bà cúi nhìn lại quãng đời đã qua, một khoảng thời gian đã đưa bà đến chỗ gặp hiểu hôm nay trong quân đội Trung Quốc.

Hàng quân cũng có đồng đội tân binh trẻ tuổi, được gọi là bọn "Tiểu yêu đường", phần lớn là tuấn mã lên mười. Không ai biết chính xác số quân số này. Bà Wang cho rằng khoảng năm, sáu nghìn trên quân số một trăm nghìn của Địch là quân và cũng người ở Địch nhất là quân. Li Wenying được gọi là bọn tuấn trong thời kỳ Trưởng chinh. Cô bé đem đi bán để làm dâu và gặp phải một bà mẹ chúng được ác. Cũng như những "Tiểu yêu đường" khác, nàng nhận bọn để ăn uống đầy bụng và thoải mái ăn cả thịt lợn nữa. Bà nói thêm: "Hồi còn bé, thấy lợn chấy đầy những có bao giờ biết thịt lợn ăn ra làm sao. Chỉ có đứa cha mẹ để ăn."

Trong quá trình tìm theo dấu vết Trùng chinh, tôi bắt gặp một bản báo cáo trong hồ sơ lưu trữ ở Tả Xuyên. Tài liệu đó do các viên chức Quốc dân Đảng thò ra, nói rõ những ngườilính lữc lũng của Hồng quân bắt bớ rồi lờilên trên xớ sớ của họ. Lòng tôi đau nhói khi dò xem qua các danh sách, thấy họ còn trẻ quá, mới nưavà lên mắi và trẻ nhấtkhó có chín tuổil. Ở thò nguyên xa xôi họo lánh tởnh Tả Xuyên, tôi tìm gặp đợc một ngườil trong bản tên Sangluo, nay đã ngoài tám mắi. Ông ta gia nhứp đợi quân của bà He Long năm 13 tuổil ở miởn Đông xa xôi của tởnh Hồng Nam. Những, khi đợi vùng thò nguyên thì ông ta không theo kợp đả của bợc đi Trùng chinh. Một buổisáng, khi ông ta thợc giợc thì đoàn quân đã đi mất. Cánh quân đã bợlờilên một nghìn ngườilởm đau, thợng tích và lữ trợ. Ông ợy kợlờil: "Thợ là tôi khóc sợợt mắi tợ. Hồng quân chợng khác nào bợm tợi. Sao họ lờilđánh đợi n bợ rồi tợi nhợ thợ?"

Tuổiltrợ đã cợu ông vì những gia đờingườilở Tây Tợng vùng thò nguyên muởn có một đợa con trai, họợc giợ họợc thợợng tình một đợa bé. Một thầy Lama đã đem ông vợ cho mợ của thầy chăm nuổi. Gợi nhợ suợt cuợc đợisinh sợng cô lợp ở vùng đợng cợ, không có một ngườilở Hoa gợc Hán nào, ông không còn nói tiợng Trung Quợc đợc nưamà cũng chợng còn nhợ đợisinh quán. Con ngườilở đợng trợợc một tôi trông hoàn toàn là dân Tây Tợng, da mắi nhắo, đợsợm nhợ màu áo của ông, những ngón tay cong queo vì thợp khợp, một tai họợa của những ngườilở dân du cợ. Ông tợ vợ biợt ở n Trợi Phợt đã cho ông còn sợng đợợc tợi ngày hôm nay vì phợn đồng những đợa trợ bợ bợ lờilcùng vợi ông đã chợt vì đợi họợc bợ dân đợa phợợng giợt chợt. Khi cáo biợt, tôi họợi vợy chợ ông cợm thợy mình là ngườilở Hoa hay ngườilở Tây Tợng. Ông trợ lờil: "Đâu thành vợi đợ, cô."

Còn những trợ em chợng bao giợ đợợc đem theo trong hành trờng Trùng chinh, bắt bợ lờil khi cha mợ chúng ra đợi thì sao? Tình hình của chúng chợng có gì khợ quan họợn. Khi chiợm đợợc các căn cợ đợa cợng sợn thì quân của Tợợng Giợi Thợ tàn sát những ngườilở thân cợng và thợợng thì cợt xén hay banh da xợ thợợt những đợa trợ đợợc giao cho những ngườilở này chăm nuổi. Một khi những gia đời chăm nuổi những đợa trợ bợ bợ lờilbiợt đợợc những gì sợ xợy đợi thì họợ đem bán đợi hay đợa đợi trợn. Thợ những, có những ngườilở yêu mợn những đợa trợ mà họợ chăm nuổi và không chợu đợợc cợnh cha mợ chúng trợ vợ mà không thợy mắi con nên họợ đã đợi nhà đợi nợi khác. Họợ quợ là rợt ít có ngườilở Hồng quân nào đợi theo cuợc Trùng chinh mà nhìn lờil đợợc một con bao giợ.

Ngay khi cợng sợn nợm quyợn họợi 1949, He Zizhen, lúc bợy giợ không còn là vợ của Mao nưam, đã cùng cô em và cợu em đợi tìm ba ngườilở con loài cợa Mao. Cô em chợt vì tai nợn xe họợi cùng vợi mắi cợu bé đợợc cho là "Mao con", cũng đợợc mắi cợu binh khác nhìn là con của mình. Còn em trai của bà nghĩ rợng đã tìm đợợc đợa con gái lờin và mắi "Mao con" khác. Bà He Zizhen lợp tợc đợi Nam Kinh đợi nhìn đợa bé và quợ quyợ tợng đợi là con của bà, căn cợợchợ lờitai nhợn và mùi hôi nách của nó mà bà cho rợng cợ năm đợa con của bà vợi Mao đợu y nhợ thợ.

Những đứa con loài cá Mao

Tác Giả: Phan Quân

Chúa Nhật, 08 Tháng 3 Năm 2009 21:15

Những đứa bé này cũng có một ngọ̣i khác nḥn, ṿi ṣ bao che c̣a Đ̣ng. Thay vì đ̣ một đ̣a bé, bà He Zizhen quỵt đ̣nh chia ṣ ṿi hai ông bà đã nḥn đ̣a bé là con mình ṛi ṭp ṭc g̣n bố ṿi nó và dành cho nó nhịu tình tḥng và qụa ṭng. Nḥng, bà không làm sao quên đ̣c đ̣a bé là con trai duy nḥt c̣a bà ṿi Mao còn ṣng sót dù cho Mao đã ṭ ḅ c̣ hai ng̣i ṭ lâu. Ṃi ḅn tâm vì đau kḥ và ṃt mát làm cho bà pḥi vào ra ḅnh vịn tâm tḥn sụt qụng đ̣i còn ḷi.

Ṃy ṃi năm sau, cục tìm kịm ṿn ṭp ṭc. Tháng Ṃi Ṃt năm 2003, hai thanh niên ng̣i Anh đã làm cho báo chí pḥi xôn xao khi ḥ loan báo cho tḥ gịi là có ḷ ḥ đã tìm ra đ̣c ng̣i con gái c̣a Mao, ḅ tḥt ḷc ṭ lâu qua cục Tṛng chinh. Cách duy nḥt đ̣ cḥng mình lại ḷ ch c̣a cô gái là đ̣i chịu ṿi ADN c̣a ng̣i con gái c̣a Mao đã đ̣c bịt là còn ṣng sót. Nḥng cô này ḷi không cḥu ḥp tác. Có nhịu ng̣i nḥn đ̣ng quá có tḥ ṇi đau ṃt mát c̣a gia đình Mao và c̣a ṭt c̣ nḥng ng̣i tham đ̣ cục Tṛng chinh không bao gị tan bịn đ̣c.

Còn bà Wang thì sao? Chuỵn con cái c̣ áṃ nḥ bà sụt đ̣i. Nḥng cũng gịng nḥ hai pḥn ba nḥng ng̣i pḥn ṣng sót mà tôi đã g̣p thì đ̣i u kịn sinh ṣng trong hành trình Tṛng chinh nḥ, đ̣i ăn trịn miên, cái ḷnh tḥu x̣ng c̣a mịn núi, cục đi liên ṭc không ng̣ng ngḥ xuyên qua đ̣ng đ̣t cḥp chùng, đã làm cho ḥ tuỵt đ̣ng sinh ṣn. Bà đã nḥn nuôi ḅy tṛ ṃ c̣i, nḥng ḳ tṛc ng̣i sau ḥ đ̣u ḅ bà ra đi, cho ṛng bà không pḥi là ṃ c̣a ḥ. Nịm aṇi duy nḥt là có hai ng̣i con nuôi c̣a bà c̣i nhau, ṭp ṭc sinh ṣng ṿi bà và săn sóc bà trong bụi chịu tà x̣ bóng. Bà ṭc là không tḥ ṭ mình sinh con đ̣ cái. Nḥng ḷi nói cụi cùng c̣a bà ṿi tôi là: "Đó là cái giá bé nḥ pḥi tṛ cho cục cách ṃng."

Phan Quân

Trích "Cục Tṛng chinh" (The Long March)